

Żądania strony skarżącej

Skarżąca wnosi o:

- stwierdzenie, że utrzymując w mocy przepisy prawa niderlandzkiego niezgodne z art. 1 akapit drugi lit. a) i b), art. 15 i art. 28 ust. 2 dyrektywy 2006/54/EG Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 lipca 2006 r. w sprawie wprowadzenia w życie zasady równości szans oraz równego traktowania kobiet i mężczyzn w dziedzinie zatrudnienia i pracy (wersja przeredagowana) ⁽¹⁾, Królestwo Niderlandów uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy tej dyrektywy;
- obciążenie Królestwo Niderlandów kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja jest zdania, że niderlandzkie prawo pracy nie wskazuje w dostatecznie wyraźny sposób, że gdy powracająca do pracy po zakończeniu urlopu macierzyńskiego pracownica napotyka mniej korzystne warunki pracy, to jest to niezgodne z zakazem dyskryminacji związanej z ciążą, porodem lub macierzyństwem.

Sama tylko okoliczność, że pracodawca, który dokonuje w umowie o pracę jednostronnie zmian dotyczących uzgodnionych zadań i warunków pracy, nie wykonuje swoich zobowiązań, nie czynni tego zakazu dostatecznie wyraźnym.

Argument, iż w przypadku, gdy komuś przyznane zostało ustawowe prawo do urlopu w nieunikniony sposób implikuje to niezgodność z prawem każdego mniej korzystnego traktowania, jest niewystarczający. Podobnie możliwość powołania się na ogólny zakaz dyskryminacji i zasadę dobrego pracodawcy, wyrażonych w Burgerlijk Wetboek (kodeksie cywilnym), nie stanowi dostatecznie wyraźnej i dokładnej transpozycji dyrektywy. Te ogólne zasady, obowiązujące w prawie niderlandzkim, nie stanowią dostatecznie wyraźnej transpozycji przepisów dyrektywy.

Sytuacja ta nie odpowiada wymogom przejrzystości i pewności prawa, które to wymogi Trybunał sformułował w odniesieniu do transpozycji dyrektywy do wewnątrz krajowego porządku prawnego.

⁽¹⁾ Dz.U. L 204, s. 23

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hof van beroep te Brussel (Belgia) w dniu 8 maja 2013 r. — Orgacom BVBA przeciwko Vlaamse Landmaatschappij

(Sprawa C-254/13)

(2013/C 207/41)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Hof van beroep te Brussel (Belgia).

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca apelację: Orgacom BVBA

Druha strona postępowania: Vlaamse Landmaatschappij

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy opłatę przywozową, o której mowa w art. 21 § 5 decreet van 23 januari 1991 inzake de bescherming van het leefmilieu tegen de verontreiniging door meststoffen [rozporządzenia z dnia 23 stycznia 1991 r. w sprawie ochrony środowiska naturalnego przed zanieczyszczeniami spowodowanymi nawozami], należą jedynie w przypadku przywozu nadwyżki nawozu zwierzęcego, jak i innych nawozów, na terytorium regionu z innych państw członkowskich, niezależnie od tego, [czy] zostanie ona przetworzona, czy też wprowadzona do obrotu na terytorium regionu, pobieraną w związku z nadwyżką przywiezionego nawozu od importera, podczas gdy opłata za nadwyżkę nawozu wyprodukowaną na terytorium regionu jest pobierana od producenta, należy uważać za opłatę o skutku równoważnym z cłami przywozowymi w rozumieniu art. 30 TFUE, mimo iż państwo członkowskie, z którego nadwyżki nawozu zostały wywiezione, przewiduje nawet obniżenie tej opłaty w przypadku wywozu tych nadwyżek do innych państw członkowskich?
- 2) Jeżeli opłaty przywozowej, o której mowa w art. 21 § 5 decreet van 23 januari 1991 inzake de bescherming van het leefmilieu tegen de verontreiniging door meststoffen [rozporządzenia z dnia 23 stycznia 1991 r. w sprawie ochrony środowiska naturalnego przed zanieczyszczeniami spowodowanymi nawozami], należą jedynie w przypadku przywozu nadwyżki nawozu zwierzęcego, jak i innych nawozów, na terytorium regionu flamandzkiego z innych państw członkowskich, nie należy uważać za opłatę o skutku równoważnym z cłami przywozowymi, to czy tę opłatę przywozową należy uważać za, określony w art. 110 TFUE, dyskryminujący podatek od towarów z innych państw członkowskich, ponieważ w przypadku wyprodukowanych w kraju nawozów zwierzęcych pobierana jest podstawowa opłata przywozowa, stanowiąca część uregulowania krajowego, której stawka jest różna w zależności od metody produkcji, podczas gdy w przypadku importowanych nadwyżek nawozu, niezależnie od metody produkcji (m.in. pochodzenia zwierzęcego bądź zawartości P₂O₅N), opłata przywozowa jest pobierana w oparciu o jednolitą stawkę, wyższą aniżeli najniższa stawka podstawowej opłaty za nawóz zwierzęcy wyprodukowany na terytorium regionu flamandzkiego, wynosząca 0,00 EUR, mimo iż państwo członkowskie, z którego nadwyżki nawozu zostały wywiezione, przewiduje nawet obniżenie tej opłaty w przypadku wywozu tych nadwyżek do innych państw członkowskich?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hof van beroep te Antwerpen (Belgia) w dniu 10 maja 2013 r. — Provincie Antwerpen przeciwko Belgacom NV van publiek recht

(Sprawa C-256/13)

(2013/C 207/42)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Hof van beroep te Antwerpen

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: Provincie Antwerpen

Druga strona postępowania: Belgacom NV van publiek recht

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 6 lub art. 13 dyrektywy 2002/20/WE⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie zezwoleń na udostępnienie sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywy o zezwoleniach) należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one temu, aby organ państwa członkowskiego opodatkował działalność gospodarczą operatorów telekomunikacyjnych, która jest im umożliwiona na terytorium lub jego części poprzez istnienie wykorzystywanych do tej działalności słupów, masztów lub anten GSM na nieruchomości publicznej lub prywatnej, ze względów budżetowych lub z innych względów?

⁽¹⁾ Dz.U. L 108, s. 21.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal des affaires de sécurité sociale des Bouches du Rhône (Francja) w dniu 13 maja 2013 r. — Anouthani Mlalali przeciwko CAF des Bouches-du-Rhône

(Sprawa C-257/13)

(2013/C 207/43)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Tribunal des affaires de sécurité sociale des Bouches du Rhône.

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Anouthani Mlalali

Strona pozwana: CAF des Bouches-du-Rhône

Pytania prejudycjalne

[Czy art. 11 dyrektywy 2003/109/WE z dnia 25 listopada 2003 r.⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie wymogom ustanowionym w art. L.512-2 i D.512-2 francuskiego Code de la sécurité sociale (kodeksu zabezpieczeń społecznych)?]

⁽¹⁾ Dyrektywa 2003/109/WE z dnia 25 listopada 2003 r. dotycząca statusu obywateli państw trzecich będących rezydentami długoterminowymi (Dz.U. L 16, s. 44)

Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 7 marca 2013 r. w sprawie T-186/11, Peter Schönberger przeciwko Parlamentowi Europejskiemu, wniesione w dniu 8 maja 2013 r. przez Petera Schönbergera

(Sprawa C-261/13 P)

(2013/C 207/44)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Peter Schönberger (przedstawiciel: adwokat O. Mader)

Druga strona postępowania: Parlament Europejski

Żądania wnoszącego odwołanie

— uchylenie wyroku Sądu z dnia 7 marca 2013 r. w sprawie T-186/11;

— uwzględnienie żądań skarżącego wniesionych w pierwszej instancji. Stwierdzenie nieważności decyzji pozwanego, o której skarżący został poinformowany pismem z dnia 25 stycznia 2011 r., na mocy której badanie jego petycji nr 1188/2010 zostało zakończone bez przekazywania treści petycji do Komisji ds. Petycji;

— obciążenie pozwanego kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W przedstawieniu okoliczności faktycznych sprawy Sąd podkreślił, że przewodniczący Komisji ds. Petycji poinformował skarżącego bez dalszego uzasadnienia, że jego petycja wprawdzie jest dopuszczalna, ale Komisja ds. Petycji nie może się zająć jej treścią. W rezultacie Sąd zniekształcił stan faktyczny poprzez uznanie, że miało miejsce badanie petycji.

Sąd błędnie rozpoznał zakres ochrony podstawowego prawa do petycji w ten sposób, że błędnie uznał, iż ów zakres ochrony ogranicza się wyłącznie do badania dopuszczalności petycji. Zakres ochrony obejmuje jednak także prawo do merytorycznego badania petycji i do decyzji co do istoty, gdy petycja jest dopuszczalna (prawo do rozpatrzenia).

Sąd dopuścił się logicznej sprzeczności w tym, że brak badania dopuszczalnej petycji przez Parlament, inaczej niż brak badania niedopuszczalnej petycji, nie wywiera skutków prawnych.

Sąd zaprzeczył własnemu orzecznictwu w sprawie Tegebauer⁽¹⁾. W wyroku tym orzekł on, że skuteczność prawa do petycji może być naruszona, jeżeli petycja nie została zbadana merytorycznie.